

Nieuwe kok 'Het Familiediner'

Chemie in de keuken

De liefde van de man gaat door de maag, luidt het gezegde. Dat dit niet alleen voor mannen geldt, bewijst het succes van 'Het Familiediner'. Hele families laten hun hart spreken tijdens een smakelijke maaltijd. Vanaf dit seizoen opgediend door een kakelverse kok: Sandra Ysbrandy.

Haar keuken spreekt boekdelen. Middel-punt is de lange tafel, met genoeg stoelen voor een ieder die wil aanschuiven. Het eindeloze aanrecht beslaat drie zijden van de ruimte en onder een wijd uitlopende schouw staat een enorme, ouderwetse gietijzeren oven. Hier wordt gekookt en geleefd. "Als mensen langskomen, eten ze al gauw mee. Dat gaat eigenlijk vanzelf. Ik zeg altijd tegen familie en vrienden: 'Kom toch lekker hier. Thuis koken en eten is veel gezelliger.' We gaan dan ook niet vaak uiteten. Het totale plaatje, het samenzijn, daar gaat het om. En dat is misschien wel het verschil tussen mij en een meesterkok."

Bezinning

Dat Sandra van koken houdt, wist ze al lang, maar dat ze ooit als kok verder zou gaan, weet ze pas sinds een paar jaar. "Ik heb geschiedenis en culturele antropologie gestudeerd en kwam daarna als communicatiemanager bij de Rabobank terecht. Koken was altijd al mijn passie, maar omdat ik gestudeerd had, lag het in de lijn der verwachting om ook daadwerkelijk iets met die studie te doen en carrière te maken. Maar eigenlijk wilde ik iets met mijn handen doen." Na een periode van bezinning gooide ze uiteindelijk het roer om. "Ik ben gewoon de koksopleiding gaan doen." Ondertussen bedacht ze wat ze er precies mee wilde. "Veel koks zijn vakmensen die puur met eten bezig zijn en zich verder afsluiten voor wat er om hen heen gebeurt. Maar ik wil juist ook mensen met elkaar in verbinding brengen. Die gezellige keukentafel, daar draait het in feite om." Twee jaar geleden begon Sandra haar eigen bedrijf. Onder de naam 'Vergaderen aan de Keukentafel' organiseert ze lunches en diners voor bedrijven die het nut-

Haiti

Het is dinsdagochtend. Op internet surf ik de nieuwspagina's langs. Vorige week nog haalde EO-Metterdaad 1,3 miljoen euro aan donaties binnen voor Haïti. Maar deze week lijkt het zwaar getroffen land geen voorpaginanieuws meer. Later op de dag hoor ik over de ervaringen van onze verslaggevers, die Haïti vlak na de ramp bezochten. Ze maakten onder andere de 'Netwerk'-reportage over de reddingsactie van moeder Paula en haar dochter Juliana. Beelden die op mijn netvlies staan gebrand. Luisterend naar hun verhalen, komt de ontreding opnieuw boven. Wat gebeurt er met al die dakloze mensen als straks de camera's weg zijn? Ze hebben zoveel verloren: hun dierbaren, hun huis, hun werk, misschien zelfs een been of een arm.

Ik ben ongelooflijk dankbaar voor het enorme bedrag dat EO-Metterdaad ontving. Het geld gaat naar verschillende christelijke hulpverleningsorganisaties die al langer hulp bieden in het land. Ze zijn dus ter plaatse en gebruiken bestaande kanalen voor noodhulp. Daarmee gaan ze door, ook na het vertrek van de journalisten. Het is zwaar werk. Carla van Weelie reist voor 'Nederland Helpt' de hele wereld rond, naar landen en gebieden waar hulp nodig is. 'Nood leert bidden.' Dat is wat ze door haar werk altijd weer bevestigd ziet. We moeten bidden voor al die arme mensen in het Caraïbische land. Maar ook voor de hulpverleners ter plaatse. Ons gebed maakt dat de hulp die we in het land bieden structureel wordt; omdat God erbij is.

Als EO hebben we de gelegenheid op te komen voor mensen in nood. Eerst door camera-ploegen naar rampgebieden te sturen om aan Nederland verslag te doen van de nood. Vervolgens door samenwerking met christelijke organisaties die wereldwijd iets van Gods liefde zichtbaar maken. En altijd door gebed. Ik zet deze mogelijkheden weer eens voor mezelf op een rij en realiseer me dat we deze kansen in de toekomst zullen blijven grijpen. U wil ik vragen te blijven kijken, geven en vooral bidden!

Arjan Lock

Heeft u iets goed te maken? Surf dan eens naar www.sorry.nl Sorry.nl wil u helpen om conflicten, ruzies en onenigheden op te lossen. Dat kan gaan over een vergeten verjaardag, maar ook over een ruzie die al jaren speelt. Met video's, e-cards en tips helpen we u om 'Sorry' te zeggen.

tige (vergaderen) met het aangename (eten) willen combineren. Die combinatie zorgt niet zelden voor de juiste chemie om echt contact met elkaar te maken. En dat is voor haar nog altijd net zo belangrijk als het eten zelf. Ze hoefde dan ook niet lang na te denken toen ze via haar docent op de koksschool hoorde dat *Het Familiediner* een kok zocht. Ze reageerde direct. Na een screentest kreeg ze de job, die haar op het lijf geschreven blijkt te zijn.

Kookworkshopje

Sandra neemt in *Het Familiediner* de aangever – degene die Bert van Leeuwen inschakelt om een probleem op te lossen – onder haar hoede. “Vaak hebben die mensen een knoop in hun buik van de zenuwen. Ik probeer ze op hun gemak te stellen, zodat ze zich veilig voelen.

‘Al kook je nog zo spectaculair, gasten krijgen soms geen hap door hun keel van de zenuwen’

En hopelijk hebben we dan een gezellig uurtje waarin we koken en praten. Soms verzin ik een gerecht dat we samen kunnen bereiden en dat mijn gast ook thuis kan maken. Een soort kookworkshopje dus.”

Wat de gerechten betreft, maakt Sandra het niet te ingewikkeld. “Voor de waardering en de complimenten moet je dit niet doen. Al kook je nog zo prachtig en spectaculair, de gasten zijn meestal zo zenuwachtig, dat ze soms geen hap door hun keel krijgen. Omdat ik het eenvoudig houd, kunnen we juist

veel samen doen.” Koken als een soort therapie dus. “Maar het moet natuurlijk wel goed en lekker zijn!”

Dolenthousiast

Sandra herinnert zich nog goed de eerste aflevering die werd opgenomen. “Ik was zelf heel zenuwachtig, net als mijn gast, Vera. Ik vertelde dit aan haar, en samen hebben we er toen echt iets van gemaakt. We hadden een klik. Ik weet ook nog dat ik na die eerste opname thuiskwam. Mijn man zei: ‘Maar Sandra, je bent helemaal niet blij!’ Hij had verwacht dat ik dolenthousiast zou thuiskomen, maar ik was alleen maar onder de indruk van het verdriet en de zorgen van Vera en haar familie. Dat raakte me enorm.

Ondertussen zijn alle afleveringen opgenomen. Hoewel je met de ene persoon meer hebt dan met de andere, raken de verhalen van de mensen me elke keer weer. Misschien ben ik wel iets te gevoelig, maar het kost me in ieder geval nooit moeite om me in de ander in te leven.”

Het diner zelf is overigens ook altijd spannend. Waar het programma stopt – bij het diner – gaat het verhaal verder. “Het hele team blijft erbij. Dat is ook nodig, omdat je nooit weet hoe het afloopt bij zo'n eerste ontmoeting.”

TV Maandagavond, Nederland 1

www.eo.nl/hetfamiliediner

TEKST: Boudewijn Drechsler